

Niet alle kleine meisjes worden groot

Colofon

ISBN: 978 94 6365 525 5

1e druk 2023

© 2023, Josje Swinkels

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Redactie: Sabine Mourits

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Niet alle kleine meisjes worden groot

Josje Swinkels

Voorwoord

In Nederland wordt jaarlijks bijna 7% van de baby's te vroeg geboren. Dit betekent dat meer dan 11.000 baby's vóór de 37e zwangerschapsweek ter wereld komt. We noemen deze baby's prematuur. Een ernstig te vroeg geboren baby, de geboorte vindt dan plaats tussen de 24 en 32 weken, wordt meestal verzorgd op de zogenaamde neonatale intensive care unit (NICU). Een extreme vroeggeboorte heeft per dag voor tien baby's blijvende gevolgen. Een van hen is Lisa.

In dit persoonlijke verhaal neemt Josje Swinkels de lezer mee in de maalstroom waarin haar gezin terecht is gekomen na de premature geboorte van haar dochtertje Lisa. De gevolgen voor Lisa zijn groot en de impact op het hele gezin is nauwelijks te bevatten.

Door de verhalende verteltrant is het boek zeer toegankelijk en helder. Het leest hierdoor gemakkelijk. Bovenal raakt het je; als mens en ouder, maar zeker ook als zorgverlener.

Het is goed en leerzaam dat het perspectief van ouders op deze manier voor het voetlicht komt.

Er zijn zoveel facetten waar de omgeving en ook zorgverleners niet altijd bij stilstaan: de kwetsbaarheid als ouder en patiënt, het schuldgevoel van de moeder over de vroeggeboorte en het gevoel van onmacht van de vader zijn zaken die heel lang (onbewust) doorwerken.

Druk op de relatie, rouwen om wat er niet is, omdat het kind niet gezond is, onwetendheid van de omgeving, waarbij mensen vaak met goedbedoelde, maar ongevraagde adviezen komen, veel verschillende zorgverleners die niet allemaal betrokken lijken, steeds weer het verhaal moeten vertellen, ook als het niet veilig voelt, en vermoeidheid en chronische stress die in het lichaam vast gaat zitten, zijn facetten waarin veel ouders van prematuren zich zullen herkennen.

Josje schrijft onder andere over de voedingsproblemen van haar dochter en haar strijd om Lisa van de sondevoeding af te krijgen. Maar het verhaal kan natuurlijk veel breder getrokken worden en geldt voor veel meer gezinnen met een zorgintensief kind.

Dit boek gaat niet alleen over de zorgen in het gezin; het gaat ook over doorzettingsvermogen en veerkracht. Het verhaal laat zien dat je hulp mag en moet vragen voor de juiste ondersteuning. Lotgenotencontact blijkt ook hier weer zeer belangrijk.

Met dit boek hoopt Josje een steentje bij te dragen aan meer (h)erkenning en begrip voor gezinnen met een te vroeg geboren kindje en wil ze lotgenoten een hart onder de riem steken.

Daarnaast geeft ze zorgverleners een kijkje achter de voordeur van haar gezin en deelt ze op een zeer kwetsbare manier de complexe situatie die door de vroeggeboorte ontstaan is.

Mona Toet, kinderarts-neonatoloog niet praktiserend

*Jouw eerste lach
zo sprankelend en mooi
met heel je gezicht
recht naar mij gericht
Voor iedereen bijzonder
en voor ons een levensgroot wonder*

1.

Hoor ik daar mijn naam? Gebeurt dit echt? Ik kan haast niet geloven dat het waar is dat je geliefden je staan op te wachten als je het aardse gaat verlaten.

Bij het horen van de bekende stem flitsen herinneringen in een rap tempo voorbij.

Als klein meisje zit ik achter op de fiets. Stevig houd ik me vast aan het zadel, mijn voeten in de zwarte fietstassen aan weerszijden van de bagagedrager.

Een klein, zacht konijntje, snuffelend aan mijn hand, waarmee ik de wortel goed omklem die mijn vader net uit de droge aarde van onze moestuin heeft getrokken.

De achterdeur die voor me wordt opengehouden zodat ik, doorweekt van de regen, snel naar binnen kan. Mijn vader die met zijn warme stem liefdevol mijn naam uitspreekt. Wat heb ik deze stem al lang niet meer gehoord.

‘Rosalie, daar ben je dan. Mijn meisje. Kom maar gauw.’

‘Papa. Oh, papa, ik heb je zo gemist.’ Ik ben blij om hem te zien en reik naar zijn uitgestoken hand. De grote, sterke hand beschermde me altijd tegen alles wat er op mijn pad kwam.

Ik voel berusting. Ik voel me veilig. Het is goed zo. Keihard heb ik geknokt, maar blijkbaar heb ik het niet overleefd.

Daar hoor ik het opnieuw, de zachte stem die mijn naam noemt. Tegelijkertijd voel ik nu ook een hand op mijn arm. Ik draai mijn hoofd in de richting van het geluid. Ik open mijn ogen, om ze net zo snel weer te sluiten. Het felle licht zorgt voor een pijnlijke steek in mijn hoofd.

‘Rosalie, volgens mij ben je nu echt wakker aan het worden. Gefeliciteerd! Je hebt een dochttertje en het is net zo’n pittige dame als jij. Ze zijn nog met haar bezig, maar de start is goed. Heb je pijn? Daar kan ik je iets voor geven, mocht het nodig zijn.’

Te veel informatie in één keer. Ik hoor wel wat er gezegd wordt, maar mijn hersenen registreren niet de inhoud van de zinnen. De betekenis van de woorden.

Terwijl de geluiden om me heen naar de achtergrond golven, voel ik me weer wegzakken. Wegglijden in het niets. Het verlangen om mijn vader te zien, is zo groot. Ik wil niet langer vechten. Ik ben klaar met strijden. Mijn lichaam is er klaar mee. Ik heb mijn taak volbracht. Mijn kind is geboren en ze leeft. Met haar zal het wel goed komen.

Een kus op mijn voorhoofd trekt me terug uit de tunnel van het niemandsland.

‘Roos? Rosalie, kun je me horen?’ Een streling over mijn haar. ‘Ik rijd zo meteen achter de ambulance aan en zal Lisa niet uit het oog verliezen.’

Ambulance? Wie gaat er in de ambulance? Ik begrijp het niet. Met moeite open ik mijn ogen. Arjan staat over me heen gebogen met een bezorgde blik in zijn ogen.

‘Lieverd, wat ben ik blij dat je eindelijk wakker bent.’ Hij blijft me over mijn hoofd aaien.

‘Arjan ...’ Het is nauwelijks gefluister wat er uit mijn mond komt.

‘Ssst. Spaar je krachten, Roos. Het gaat nu vast goed komen. Ik ga met Lisa mee. Ze is heel klein en ligt in de couveuse. Ze past onder een spuugdoekje. Maar ze ademt zelf en ze huilt heel aandoenlijk met een hoog, fijn geluid.’ Zijn stem trilt.

‘Waar gaan jullie heen?’ Het praten doet pijn aan mijn keel.

‘Er is geen couveuseplek vrij op de NICU, de intensivereunit voor baby’s. Lisa wordt overgebracht naar het Sint Josephziekenhuis in Veldhoven. Omdat je te ziek bent om vervoerd te worden, blijf je nog even hier.’

De woorden van Arjan dringen niet helemaal tot me door. Over de deken zoek ik naar zijn hand. Zijn vingers verstrengelen zich met die van mij.

‘Het komt goed, Rosalie. Met jou én met Lisa. Iedereen is verbaasd over de kracht van dit kleine meisje. Ik heb het gefilmd, zodat je later ook haar allereerste momenten kunt zien.’

‘Ik ben zo moe,’ prevel ik, terwijl ik moeite doe niet weg te zakken.

‘Rust maar lekker uit. Er wordt goed voor je gezorgd. Morgen ben ik er weer.’ Opnieuw een kus op mijn voorhoofd. Daarna wordt het stil om me heen.

Op hoge snelheid wordt een bed door lange gangen gereden. Verpleegkundigen duwen het voort. Hun schoenen maken een piepend geluid. Ik ben de patiënt die op het bed ligt. De TL-lampen aan het plafond zorgen voor lichtflitsen. Licht-donker, licht-donker.

Witte jassen om mijn bed. Heel veel witte jassen.

Waar is de vader? De vader moet komen. Is hij gebeld?

Pijn in mijn buik, die met de minuut erger wordt. Tussendoor het stemmetje van Siem. ‘Mama, ik heb je zo gemist.’ Siem, mijn lieve mannetje. Is Siem hier?

Dan weer de stem van de oudere man. ‘Elke dag is er een, zodat de organen van de baby kunnen rijpen.’

Een andere stem, die zegt dat het kind nú geboren moet worden, omdat de moeder het anders niet overleeft.

De laatste woorden galmen na in mijn hoofd. Mijn hoofd, gevuld met duizend puzzelstukjes die niet bij elkaar passen, lijkt bijna te exploderen. De beelden wisselen elkaar snel en in willekeurige volgorde af. Ik weet niet of ik droom of dat ik wakker ben. Zowel de ruimte waarin ik me bevind als mijn diepste binnenste zijn in donker gehuld. Ik heb geen idee hoeveel tijd er verstreken is.

Moeizaam probeer ik me op mijn zij te draaien. Het lukt niet en er ontsnapt een kreunend geluid uit mijn mond.

Shit, een pijnlijke steek in mijn buik. Het voelt anders dan eerst. Die pijn zat in mijn bovenbuik, dicht bij mijn maag. Het voelde alsof iemand een riem met geweld aansnoerde tot het allerlaatste gaatje. Het benam me de adem.

Deze pijn zit onder in mijn buik, net boven mijn bikinilijn. Het is de wond van de keizersnede.

‘Hoe gaat het met je?’ Uit het niets staat er een verpleegkundige naast mijn bed. Ze checkt de infuuszak.

‘Hmmm, het gaat.’ Ik schrik als het apparaat, rechts van mijn bed, een klik laat horen. De band om mijn arm vult zich met lucht. Net op het moment dat het vervelende, strakke gevoel overgaat in pijn, klinkt er een sissend geluid van de lucht, die weer vrijkomt.

‘Eens kijken.’ De verpleegkundige tuurt op het papier dat door het apparaat uitgespuugd wordt. ‘Je bloeddruk is nog steeds te hoog. Ik laat de band nog om je arm zitten en check het straks nog een keer.’ Ze kijkt me aan, een bezorgde blik in haar ogen. ‘Je ziet er gelukkig iets beter uit.’

Ik knik. Fijn, maar mijn hoofd doet zeer en ik ben duizelig. Mijn mond is kurkdroog.

‘Drink maar eens.’ Ze houdt een glas onder mijn neus. Zou ze mijn gedachten kunnen lezen?

Ik neem het rietje in mijn mond en zuig een slok water naar binnen. Ook mijn keel voelt niet goed.

‘Je man is geweest, maar hij heeft je laten slapen en is na een halfuurtje weer vertrokken. Vanavond komt hij terug, zei hij.’

Na nog een slok water duw ik het rietje uit mijn mond.

‘Dadelijk kom ik weer bij je kijken.’ Net zo geruisloos als ze binnenkwam, verlaat ze mijn kamer.

Langzaam dommel ik weer in.

Ik draai mijn hoofd naar links, waar het nachtkastje staat. Het glas water met het witte rietje staat op de rand. Erachter een plantje in een groen geverfd bloempotje, met hier en daar een roze stip.

Ineens herinner ik het me: Arjan bracht het plantje mee. Cadeautje van Siem. Speciaal voor mama, die hij niet meer mocht bezoeken, nadat ze met spoed overgeplaatst werd van het regionaal ziekenhuis in Roermond naar het academisch ziekenhuis in Maastricht. Lieve Siem. Ik heb geen idee hoelang ik hem al niet meer heb gezien.

Mijn oog valt op een klein, vierkant kartonnetje, dat tegen het bloempotje aan staat. Ik til mijn linkerhand op, maar blijf met het kraantje van

het infuus, dat op mijn pols zit, achter de deken hangen. Lekker handig.

Met moeite verschuif ik iets naar links en strek mijn hand opnieuw uit. Met trillende vingers pak ik het kartonnetje op en zie dat het een polaroid is. Ik kijk naar de kleuren op de foto. Dan stopt mijn adem in mijn keel. Is dit Lisa? Is dit het kleine wezentje dat niet meer groeide in mijn buik? In de hoop beter te kunnen focussen, knijp ik mijn ogen tot spleetjes. Een klein hoofdje. De oogjes open. Een neusje. Een mondje. Daaronder een wit doekje met een roze en een lichtblauw streepje.

Een traan ontsnapt uit mijn oog en glijdt over mijn wang, richting oor. Dit is mijn dochtertje. Het is niet te bevatten. Ik druk de foto tegen mijn hart en leg mijn rechterhand over de linker. Heel langzaam dringt het tot me door dat ik opnieuw mama ben geworden.

2.

‘Goedemorgen deze morgen.’

Met moeite open ik mijn ogen. Een stevige verpleegkundige duwt een kar met enkele waskommen voor zich uit.

‘Ik kom de wond van de keizersnede controleren en je meteen een beetje opfrissen. De blaaskatheter mag er ook uit.’ Ze parkeert de kar aan het voeteneinde van mijn bed en kijkt me onderzoekend aan.

‘Goedemorgen ...,’ murmel ik. Het praten kost me nog steeds moeite.

‘Gefeliciteerd met je dochtertje, Lisa. Mooie naam hebben jullie uitgekozen. Heb je een beetje kunnen slapen?’

‘Hmmm, redelijk.’ Ik probeer wat overeind te komen, wat me een felle pijnscheut in mijn buik oplevert.

‘Rustig aan, ik help je zo. Ik ben Marjolein. Woensdag had ik ook dienst, toen je hier opgenomen werd. Ik maak even wat meer licht.’ Ze loopt naar het raam en trekt de gordijnen een klein stukje open, waardoor het licht dat naar binnen valt een strook vormt over de vloer.

‘Welke pyjama wil je zo meteen aan?’ Lades worden open- en dichtgeschoven.

‘Maakt niet uit,’ mompel ik. ‘Welke dag is het eigenlijk?’

‘Het is zondag. Ik kan me voorstellen dat je geen idee van tijd hebt. Je bent erg ziek geweest, maar gelukkig gaat het nu weer beter met je.’

De uren en dagen zijn in elkaar overgegaan, terwijl ik hier, in deze schemerige, stille kamer, lag. Soms werd ik wakker, als er bloed geprikt moest worden. Of als er een verpleegkundige binnenliep om de infuuszak te verwisselen of de waardes van het bloeddrukapparaat te checken.

Arjan is ook nog bij me geweest, herinner ik me. Hij liet een filmpje van Lisa zien. Ik zag een heel klein, mager meisje in een ontzettend grote couveuse. Een mannelijke verpleegkundige in een groen pak verschoonde haar. Zijn handen waren enorm ten opzichte van het kleine

lijfje. Emotieloos keek ik ernaar. Alsof ik naar een programma op tv keek dat niets met mij van doen had. Niets voelde ik erbij. Geen verdriet, geen teleurstelling, maar ook geen blijdschap. Zou dat in deze situatie normaal zijn? Na de geboorte van je kind hoor je toch blij te zijn?

‘Mag ik kijken?’ Marjolein wijst naar de polaroid.

Ik knik.

‘Wat een kleintje is het, hè. Haar start was fantastisch, las ik in het dossier. De betamethason heeft gelukkig zijn werk goed gedaan.’ Ze zet de foto voorzichtig terug tegen het bloempotje.

‘Beta... wat?’

‘Betamethason. Dat zijn corticosteroiden, bijnierschors hormonen, die de longrijping van het ongeboren kind bevorderen. Als we een vroeggeboorte verwachten, krijgt de moeder twee injecties. Toen je woensdag opgenomen werd, heb ik je de eerste injectie toegediend.’

Net als het vocht in de infuuszak, die boven me hangt, druppelen de beelden mijn geheugen binnen. Ik lag nauwelijks in dit bed toen er een naald in mijn bil werd gejaast.

Misschien ziet Marjolein de verwarring op mijn gezicht, want ze zegt: ‘Beetje bij beetje zullen de herinneringen terugkomen. Weet je wel hoe het vrijdag is gegaan?’ Terwijl ze praat, trekt ze handschoenen aan en legt allerlei spullen klaar op het voeteneinde van mijn bed.

Ik schud mijn hoofd.

‘Ik zal het je zo meteen vertellen.’ Marjolein slaat de deken terug en schuift een onderlegger tot aan mijn billen. Dan haalt ze een spuit uit de verpakking, waarmee ze wat tussen mijn benen rommelt. ‘Zucht maar eens, Rosalie.’

Twee tellen later verwijderd ze de katheter uit mijn blaas en ruimt geroutineerd alles op.

‘Je had al een extreem hoge bloeddruk toen je hier opgenomen werd, maar vrijdag holden je lever- en nierfuncties achteruit. Om drie uur besloot het team dat je snel moest bevallen. Omdat een ruggenprik te lang zou duren, werd je meteen onder narcose gebracht en een halfuur later is je dochtertje geboren. Je man was net op tijd in het ziekenhuis.’

‘Ik kan het haast niet geloven.’

Ik schraap mijn keel en laat Marjoleins woorden bezinken.

Een tweede verpleegkundige komt binnen en in een mum van tijd lig ik fris en fruitig, met een schone pyjama aan, in een kraakhelder bed. Ook al hoef ik zelf nauwelijks iets te doen, als mijn hoofd in de opgeschudde kussens zakt, voel ik me bekaf.

‘Jammer dat hier geen couveuseplek meer vrij was.’ Marjolein propt het beddengoed en de gebruikte handdoeken in een grote gele zak. ‘Hopelijk kun je gauw overgeplaatst worden. Je bloeddruk is goed gezakt. Het ergste gevaar is in ieder geval geweken, nu de zwangerschap beëindigd is. Maar dat zal dokter Muizers, je gynaecoloog, nog wel aan je uitleggen. Hij doet straks zijn ronde.’

Hoe anders is deze zwangerschap verlopen in tegenstelling tot die van Siem. Toen had ik negen maanden nergens last van.

Met vijftieng weken dienden zich nu de eerste problemen aan. Ik hield vocht vast in mijn gezicht en handen. De baby bleef achter in de groei. De gynaecoloog bij wie ik onder behandeling was, dacht aanvankelijk niet aan iets ernstigs. Wel adviseerde hij me om te stoppen met werken en het rustig aan te doen. Ik vertelde hem dat ik twee weken ervoor mijn laatste werkdag had gehad, omdat mijn contract niet was verlengd. Een geluk bij een ongeluk. Ik meldde me ziek bij het UWV.

Bij de volgende controle – de gynaecoloog wilde me na een week alweer terugzien – bleek de baby nog steeds achter te blijven in de groei en werd ik opgenomen in het streekziekenhuis. Mijn enige uitje was naar de douche en terug naar mijn bed, in de hoop dat de baby met volledige bedrust alsnog zou gaan groeien.

Tegelijkertijd werd er bloedonderzoek gedaan om te kijken of ik een onderliggende infectie had. Om de baby goed in de gaten te houden, werd er elke dag een hartfilmpje, een CTG, gemaakt. Uit het bloedonderzoek kwam niets afwijkends.

Toen werd er een vruchtwaterpunctie ingepland. Een lange naald prikte door mijn huid en baarmoederwand. Via het echoapparaat werd nauwkeurig gekeken waar er geprikt werd. Rakelings schoot de naald langs de baby. Een foutje zit in een klein hoekje, dacht ik nog. In mijn

baarmoeder was nauwelijks nog vruchtwater zichtbaar. Een teken dat de baby het niet meer heel comfortabel had. Ter plekke werd besloten om weefsel van de placenta, in plaats van een deel van het weinige vruchtwater, op te zuigen.

Nu ik eraan terugdenk, ben ik verbaasd dat ik niet flauw ben gevallen.

Enkele weken later kregen we het goede nieuws dat de baby geen chromosoomafwijkingen had. En dat ik zwanger was van een meisje. De gynaecoloog schatte dat het gewicht van de baby tussen de 750 en 800 gram zou zijn. Ik kon me daar geen voorstelling van maken. En eerlijk gezegd lukt me dat nu nog steeds niet.

Al duizendmaal heb ik de polaroidfoto bestudeerd en het kleine poppengezichtje bewonderd. Nu pas zie ik dat er iets op de achterkant geschreven staat: 'Lisa, 790 gram en 33 cm lang'.

Jeetje, dat is echt verschrikkelijk klein.

'Hoi lieverd. Smaakt het?' Arjan komt de kamer binnen met een volle tas, die hij op een stoel laat vallen. Ondanks zijn opgewekte stem zie ik donkere kringen onder zijn ogen.

'Ja, het is lekker.' De aardappelpuree met worteltjes en een stukje vis smaakt me goed. 'Dit is de eerste warme maaltijd sinds dat patatje oorlog,' zeg ik en ik grinnik bij de herinnering. De avond voordat ik met spoed overgeplaatst werd naar het academisch ziekenhuis had Arjan friet gehaald. Ik had daar zo'n zin in. Ik lag al weken in het ziekenhuis en een beetje troostvoer mocht dan wel.

Terwijl ik de bakjes uit de kraakzakken haalde, trok Arjan zijn schoenen uit en kwam bij me op bed zitten. De kamer rook naar een heuse snackbar. We lachten er samen om. Maar nog voordat Arjan afscheid van me nam, voelde ik pijnlijke steken in mijn bovenbuik. Aanvankelijk dacht ik dat de pijn door de vette hap kwam, maar toen mijn bloeddruk omhoogschoot en ik allemaal lichtflitsen zag, bleek er meer aan de hand te zijn.

'Wat fijn dat je je beter voelt, Roos. Ik heb me zo'n zorgen om je gemaakt.' Tranen schieten in Arjans ogen.

‘Je ziet er moe uit.’ Ik steek mijn hand naar hem uit en geef een kneepje in zijn arm. ‘Lukt het allemaal een beetje?’

‘Ja, hoor. Het komt wel goed.’ Zijn ademsappel gaat snel op en neer, tegelijk met de slikbewegingen die hij maakt. ‘Maar ik ben wel blij dat je morgen overgeplaatst gaat worden. De verpleegkundigen die Lisa verzorgen, vragen steeds naar je. Het is belangrijk voor de hechting van een baby dat de moeder er ook is.’

Gaandeweg klinkt zijn stem weer normaal. Hij laat niet snel zijn tranen vloeien. Meestal is hij positief en hij heeft een enorm relativerend vermogen. ‘En het scheelt me flink wat kilometers rijden.’

‘Daar ben ik ook blij mee. Maar ik vind het wel heel spannend.’ Ik neem een laatste hap en leg het bestek op het bord, dat op het uitgetrokken blad van het nachtkastje staat.

‘Wat was ik ziek, hè. Soms weet ik nog steeds niet of dingen echt gebeurd zijn of dat ik ze gedroomd heb. Maar dat zal beetje bij beetje terugkomen, zei de verpleegkundige vanmorgen.’

‘Dat denk ik ook. Ik zie dat je er elke keer een beetje beter bijzit.’ Arjan zet het bord op het vierkante tafeltje naast de deur, schuift het blad terug in het nachtkastje en trekt een stoel naast mijn bed.

‘Je hebt dus het HELLP-syndroom gehad. Wat zei de gynaecoloog er precies over?’

‘Het heeft te maken met een verstoorde leverfunctie, iets met bloedplaatjes, eiwitten in de urine en een hoge bloeddruk. In de volksmond wordt het ook wel zwangerschapsvergiftiging genoemd. Hierdoor ontstaan er infarcten in de placenta, waardoor de baby minder voeding krijgt en achterblijft in de groei.’

Arjan luistert naar mijn verhaal zonder me te onderbreken.

Met een druk op de knop van de afstandsbediening laat ik het hoofdeinde van het bed wat zakken, zodat ik niet meer zo rechtop hoef te zitten.

‘Ook al groeit de baby nog nauwelijks, toch blijft de baarmoeder de beste plek zodat de organen kunnen rijpen,’ vervolg ik. ‘Maar vrijdag was ik dus zo ziek dat het niet meer langer kon.’ Ik kan niet geloven dat hetgeen ik vertel over mezelf gaat. Ik slaak een diepe zucht.

‘De eerste dagen na de bevalling zijn nog kritiek, maar wanneer de leverwaarden en de nierfunctie normaliseren en de bloeddruk gaat zakken, is het grootste gevaar geweken. Vandaar dat ik morgen dan toch echt dit ziekenhuis mag verlaten. Op naar het volgende ziekenhuis,’ zeg ik ironisch.

Arjan lacht. ‘Moet je hier wel nog terugkomen?’

‘Het HELLP-syndroom komt meestal voor tijdens een eerste zwangerschap. De gynaecoloog wil dus graag verder onderzoek doen hoe het komt dat ik het tijdens deze zwangerschap heb gekregen.’

Arjan staat op en neemt me in zijn armen. Ik laat mijn hoofd tegen zijn schouder rusten en realiseer me hoeveel geluk ik heb gehad. Zowel Lisa als ik hebben het overleefd.

Opeens kan de tijd me niet snel genoeg gaan. Vrijdag is mijn kind geboren en ik heb haar niet eens gezien. Ik wil haar bewonderen. Haar ruiken en strelen. Ik kan niet langer wachten om naar haar toe te gaan. Om haar aan te raken, al is het maar met één vinger. Misschien mag ik haar wel vasthouden. O mijn God, wat zou dat fantastisch zijn.

3.

De schuifdeur slaat met een klap dicht. De ambulanceverpleegkundige, een man van een jaar of veertig, neemt plaats op het stoeltje naast me.

‘Lig je goed?’ Vragend kijkt hij me aan.

‘Ja, hoor. Zetten jullie de sirene aan? Dan zijn we er sneller.’ Het kan me niet snel genoeg gaan. De dagen van overleven zijn voorbij.

‘We kunnen,’ zegt hij tegen zijn collega, die achter het stuur plaatsneemt. De motor wordt gestart en de ambulance komt in beweging.

‘Dat zou fijn zijn, hè. Maar dat is helaas niet toegestaan.’

‘Jammer.’ De pijn aan de operatiewond is gelukkig niet meer zo snij-dend. De halfzittende houding, waarin ik vastgegespt op het smalle bedje zit, voelt comfortabel.

Zodra we het ziekenhuis uit rijden, zie ik hoe zonnig en licht het buiten is. Op het trottoir staan wandelaars en fietsers met blote armen en zonnebrillen op, wachtend tot het verkeerslicht groen wordt. Wat raar. Toen ik vijf weken geleden opgenomen werd in het streekziekenhuis was het guur en nat. Ik droeg een dikke winterjas met een sjaal om mijn hoofd, die me moest beschermen tegen de koude noordenwind. Waar de takken van de bomen destijds nog kaal waren, ligt er nu een lichtgroen waas overheen van de jonge blaadjes die zich langzaam ontvouwen.

Al snel verlaten we de stad en rijden we over de autosnelweg.

Mijn gedachten dwalen af naar vanochtend. Na het ontbijt ging ik voor het eerst, onder het toezien van een verpleegkundige, zelf douchen. Het leek me in eerst instantie overdreven, maar tijdens het afdrogen was ik blij met haar hulp.

In de weilanden staan bruin-witte koeien te grazen. Door het raampje voel ik de warmte van de lentezon, die precies op mijn benen schijnt. Terwijl ik binnen, in het ziekenhuis, vecht voor mijn leven, is het buiten lente geworden. De natuur komt tot leven. Ik kom weer tot leven.